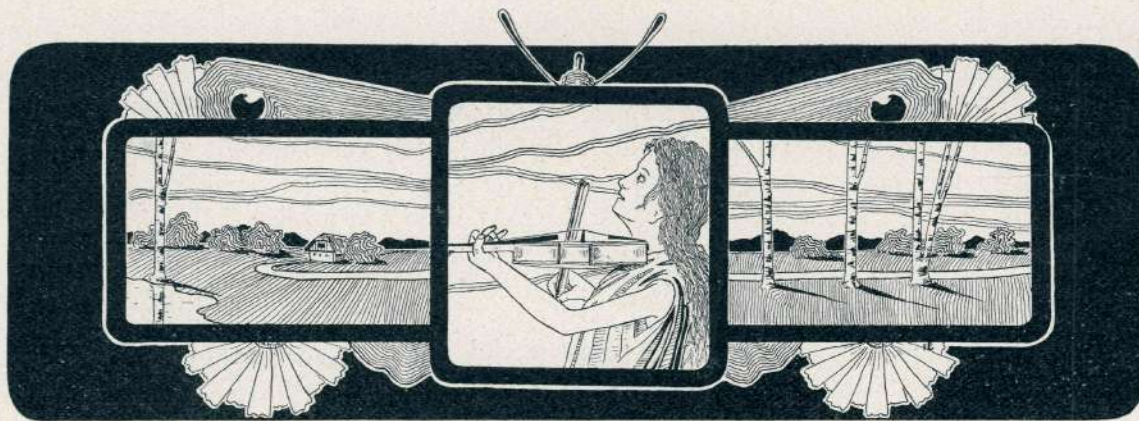

ANTON MEDVED:

VEČNA LUČ.

Izginilo je solnce na obzorji,
po dragah biljevitih plava mir.
Samoten poje kos v zelenem borji,
v daljavi šumotá poskočen vir.

Na stezi postoji popotnik siv.
Zasveti se mu lice pobledelo.
Pogled upre globok in hrepnjljiv
na hrib, na cerkev vrhu hriba belo.
Doma. Na ljubih rodnih tleh. Doma.
Je li resnica? Da? Resnica čista.
Ni mar mu dobro znana cerkev ta?
Grobovi, stolp, okolica vsa ista...

Pred leti dolgimi — bilo je v maji,
zapustil je domačo milo vas.
Zaman mu klical materin je glas:
Moj sin, ne išči sreče v tujem kraji!
Zaklel se je bogati ljubi svoji,
da kmalu vrne se i on bogat.
Zaklela se je ona tisočkrat,
da zvesta mu ostane v vsakem boji.

Peljala ga je morja daljna cesta
med tuje narode, v bogata mesta.
Mladostno svojo moč je vso napel
in delal vroče dneve brez počitka.
Nobena ura ni mu bila bridka,
v cvetočih upih je trpel vesel.

Prejame droben list čez leto dan.
Krivenčasta pisava. Kdo mu piše?
Ljubeča mati. Bere glasno — tiše —
čimdalje tiše — Sin, trpi voljan!
Previdnost božja je tako sklenila,
vetrava je mladost in ženski spol,
v nedeljo teden se je poročila,
ima nad tisoč gotovine zgolj
nje ženin, zemlje tri in zal je tudi...

Umolkne. List povesi in oči,
z zobmi zaškrtá, v bolečini hudi
na lice solza se mu rodi.

In samega na svetu se začuti,
kot ptica, zapuščena od družic,
kadar ji trudne klonejo peruti,
da več ne more pluti ž njimi vštric.

Čemu, za koga bi še delal zdaj?
Kaj išče naj doma? Pred njen obraz
pokaj bi stopal? Ne, nikdar nazaj!

Polmrtev živel je, in šel je čas
in venec spletel mu srebrnih las.

In zdaj doma je zopet star, hladan,
brez jeze, upanja, visokih teženj.
Zapustil je bogato tujo stran —
v desnici palico, v levici zveženj.